

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 2. Negatus funeris honor subinde prodest defunctis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Hunc occidit inimicus eius, & continuo se abscondit. Cumque à pratore inquireretur ad necem, novit mater filii mortui ed Pratore ire velle, ubi se abdiderat occisor filii sui, & in corde etiam materno tantum valuit dilectio Dei, ut decreverit filii occisorem liberare, quod & fecit, mittens occisori filii sui equum, & pecunias, monensque fugam: quod cum fecisset, ingressa est oratorium, & pro filii animâ oravit. Cui oranti continuo adstitit filius luce ornatus, matremque sic affatus est. Cum inimico pepercisti, & pro me orasti, mater mea verè effecta est plus, quàm cum me genuisti. Insigni enim tua charitate, & oratione à Deo obtinuisti veniam omnium meorum peccatorum, & indulgentiam consecutus sum multorum annorum, qui mihi restabant in Purgatorio exolvendi, sicque in matris oculis cælum ascendit. Tantum apud Deum valet oratio post dimissas iniurias. Ita Oforius: O si multas hujusmodi matres orbis haberet! quot liberi ex isto carcere brevi in Cælum emicarent.

884. Lucia Narniensis vena ejusmodi multos Purgatorio eximis. Non absimile est, quod de Beata Lucia Narniensi commemorat Joannes Rechac Dominicanus in Sanctimonialium ejusdem ordinis actis. Hæc quotquot paulo ante obitum defunctos Deo commendavit post synaxim, eos purgantibus flammis eripuisse fertur. Imprimis Ferrariæ Ducem, insignem suum Mœcenatem, & Pontificis Datarium avunculum suum, itemque fratrem. Vis causam? Per summam sibi subjectarum injuriam Præsidis inter Religiosas gradu deturbata fuerat: insuper fictæ virtutis insimulata, imo pro stolidâ, quin & pro sacris interdicitâ per triginta annos domi forisque habita, quæ omnia æquissimo animo toleravit. O igitur felicitas, & verè honorifica probra, quæ defunctos ad gloriam cælestem tam facile evehunt;

S. 2.

Negatus funeris honor subinde prodest defunctis.

885. Declaratur exemplo S. Pachomii. His annecto rem miram, & quæ peritris moveat non vulgarem difficultatem. S. Pachomius à quodam Episcopo accersitus, judicavit è re esse, ut omnia monasteria ditioni suæ subiecta lustraret. In itinere vidit monacho nuper admodum officii sui negligenti, & iam vitâ defuncto, multos alios cum cantu, & honore exequias ferre longa parentum amicorumque ferie comitante. Cum accessisset, subsistere omnes iussit, & silere, tumque vela-

men funebre perquam magnificentum è sandapila tolli, ac comburi coram omnibus, & tantum desinere, & ita defertur, inhumarique cadaver. Mirari omnes imperium tale, tamque insuetum, parentes Pachomium flagitare, saltem ut psalmi in exequiis de more decantarentur. Quod cum negaret Vir Dei, illi in murmutationem abiere. Enimverò numquam quid simile visum, auditumque, neminem hominis mortui non misereri, licet inimici. Videret ne bestiis efferatior esset, non modò ne quid sanctimonix suæ indignum faceret. Denique hoc pacto detrahi honori parentum defuncti, suo, inquam, quem integrum esse vellet. Quare mortuum cæptis iam officiis impertiri sineret. Ad hæc Pachomius sedatè, maior, ait, me, quàm vos capit defuncti miseratio. Quippe cura hæc vestra non aliud spectat quàm quod sub oculos cadit, ac fluxum est: at ego contra animæ illius commodum, cuius causâ id præcipio. Vos certè tali honore supra fidem vestram illi incommodatis, at mihi consilium est hoc probro eidem favere, atque aliquid ad lytrum illius conferre. Quod si vobis postulata concederem, argueret me Deus, quod vestri potius, quàm ipsius respectum, ac animæ defuncti rationem haberem. Itaque quod iubeo, æqui bonique consulite, ut ille aliquid inde levaminis capere possit. his & eiusmodi dictis persuasit illis ut terræ illum in aliquo è sepulchris consuetis sine honore mandarent.

Ubi mirum est profectò, quod vir ille sanctus asserit, eam funeris magnificentiam defuncto incommodare posse, contra verò prodesse ad quietem, ac levamentum ejusdem funeris humilitatem. Sed admirationi satisfiet, si cogitemus primum magnificentiam illi obesse potuisse, quod subsidium animæ impediret; utique illud quod à parentum modestia, atque humilitate Christianâ profectum fuisset, quo pacto funeris humilitas potuit prodesse. Deinde dici potest pœnam illam negligentix defuncti, quemadmodum cæteris monachis utilem, ita & piis illius manibus salutarem, non quidem per sese, quasi benè sit illis, quod cadaveri male, sed quatenus aliis isto exemplo percussis preces pro defuncto fundendæ plus valituræ erant, utique ex animæ demissione profecturæ. Ad extremum fortè cadaveri illatum probrum ex quadam Numinis misericordia, & velut de congruo merebatur ut animæ solatium aliquod accederet, idque forsitan sancto viro erat promissum. Vide S. Pachomii vitam apud nostrum Heribertum Rosweydam in vitis Patrum. P. 129.

886. Expositio auxilii in de profectis.

CAPUT